

รุ่งอรุณ โวจน์รัตนดำรง 2557: การศึกษาแบบเรียนภาษาไทยสำหรับเด็กเริ่มเรียน
อ่านเขียน ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2414 – 2555 ปริญญาปรัชญาดุษฎีบัณฑิต (ภาษาไทย)
สาขาภาษาไทย ภาควิชาภาษาไทย อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก:
รองศาสตราจารย์วิไลศักดิ์ กิ่งคำ, Ph.D. 359 หน้า

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ 2 ประการ คือ 1) ศึกษาวิเคราะห์เปรียบเทียบเนื้อหา วิธี
การสอนและวัตถุประสงค์ในแบบเรียนภาษาไทย ตั้งแต่ พ.ศ. 2414–2555 และ 2) ศึกษาวิเคราะห์
และเสนอแนวทางการสร้างแบบเรียนภาษาไทยสำหรับการสอนอ่านเขียนภาษาไทยเบื้องต้น

ผลการศึกษาพบว่า ด้านเนื้อหาแบบเรียนภาษาไทย แบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ
1) แบบเรียนที่เน้นการสอนอ่านเขียนตัวอักษร และ 2) แบบเรียนที่เน้นการสอนอ่านเป็นคำและ
เนื้อเรื่อง ด้านวิธีการสอนภาษาในแบบเรียนภาษาไทย จำแนกได้เป็น 2 วิธี คือ 1) วิธีการสอน
แบบโฟนิกส์ เป็นวิธีการสอนแบบเน้นการอ่านเขียนตัวอักษร โดยเริ่มต้นบทเรียนด้วยการสอนอ่าน
ออกเสียงพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ การแจกลูก การสะกดคำ 2) วิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์
ภาษา เป็นวิธีการสอนแบบเน้นการอ่านเป็นคำและเนื้อเรื่องโดยเริ่มต้นเนื้อหาด้วยการอ่านเป็น
เรื่องทำให้นักเรียนเข้าใจความหมายของคำ ประโยค และเกิดความสนุกจากการอ่าน

วัตถุประสงค์ของแบบเรียนภาษาไทย สามารถจำแนกได้เป็น 2 ประเภท คือ 1) แบบเรียน
ที่มุ่งสอนให้นักเรียนอ่านออกเขียนได้จำตัวอักษรแม่นยำ และ 2) แบบเรียนที่มุ่งสอนให้นักเรียนมี
ทักษะในการใช้ภาษา ฟัง พูด อ่าน เขียนและเกิดประสบการณ์ทางภาษา ส่วนแนวทางการสร้าง
แบบเรียนภาษาไทยสำหรับเด็กเริ่มเรียนอ่านเขียน ผลการวิจัยพบว่า วิธีการสอนแบบดั้งเดิมตรง
กับวิธีการสมัยใหม่เรียกว่าการสอนแบบโฟนิกส์เป็นวิธีการสอนที่ให้เวลาและความสำคัญกับการ
เรียนรู้ตัวอักษร ทำให้นักเรียนรู้จักและจำพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ได้อย่างแม่นยำ สามารถอ่าน
และสะกดคำที่ไม่เคยเรียนมาก่อนได้ วิธีการสอนแบบโฟนิกส์จึงเป็นวิธีที่เหมาะสมที่สุดสำหรับการ
เริ่มเรียนอ่านเขียนเบื้องต้น และวัตถุประสงค์ของแบบเรียนภาษาไทยเบื้องต้นมุ่งสอนให้นักเรียน
อ่านออกเขียนได้หรือจำตัวอักษรได้แม่นยำเป็นหลักสำคัญ